

Arrest

nr. 136 418 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. BLOMME en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig te zijn uit het dorp Mairtop, regio Kurchaloyevsky, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. Op 4 juli 2012 keerde u te paard terug naar huis van de boerderij van uw tante waar u regelmatig ging helpen. Onderweg stopte er een wagen. Eén van de inzittenden sprak u aan. Hij zei dat hij en zijn vrienden hulp nodig hadden en dat u hen voedsel moest brengen. U vermoedde dat deze personen rebellen waren en weigerde om hen te helpen. Daarna kreeg u een klap op het hoofd en verloor u het bewustzijn. U kwam bij in een kelder waar u tot 7 juli 2012 werd vastgehouden. De rebellen zetten u de hele tijd onder druk opdat u ermee zou instemmen om hen voedsel te brengen. Ze dreigden er mee om het anders aan uw jongere broer te vragen. Uiteindelijk ging u akkoord. De rebellen zeiden dat ze later opnieuw contact met u zouden opnemen. Vervolgens kreeg u voedsel en drank waarna u in slaap viel. U werd wakker niet

ver van de boerderij van uw ouders. Daarna durfde u niet meer naar de boerderij van uw tante te gaan. Op 14 juli 2012 vielen gemaskerde en gewapende mannen in militaire uniformen 's nachts jullie huis binnen. U kreeg een zak over het hoofd en werd naar een onbekende plaats gebracht. Daar werd u ondervraagd over uw samenwerking met rebellen. U ontkende dat u rebellen geholpen had, maar de gemaskerde personen geloofden u niet. U werd zwaar geslagen door hen. Ze dwongen u ook om documenten te ondertekenen, maar u weigerde dit te doen. Op 30 juli 2012 verloor u het bewustzijn ten gevolge van de mishandelingen. U werd ergens buiten uw dorp achtergelaten. Uw neef T. (...) vond u en bracht u naar het huis van uw oom I. (...). U vernam dat uw oom I. (...) tegen betaling uw vrijlating geregeld had. In augustus 2012 bracht uw oom u met de wagen naar uw tante in Nazran bij wie u onderdook. Omdat het in Nazran echter ook niet veilig was, keerde u in november 2012 terug naar huis. Op 25 november 2012 vielen gemaskerde en gewapende mannen in militaire uniformen opnieuw uw huis binnen. Ze sloegen u en brachten u naar een onbekende plaats. U werd nog een keer ondervraagd over uw samenwerking met de rebellen. U werd ook geslagen. Op 16 december 2012 kwam een zekere M. (...) of M' (...), een ver familielid van uw grootvader, uw cel binnen. Hij gaf u andere kleren en begeleidde u naar buiten. Hij bracht u met de wagen naar een plaats ergens buiten uw dorp. Uw neef T. (...) en uw oom B. (...) kwamen u daar ophalen en brachten u naar een andere tante in Khasavyurt bij wie u onderdook. Omdat de ordediensten echter naar u op zoek waren bij verschillende familieleden, veranderde u nog enkele keren van verblijfplaats. Zo verbleef u vanaf 4 januari 2013 bij K. (...), de zoon van uw tante. Op 15 februari 2013 ging u naar R. (...), de zus van K. (...). Uw oom besloot vervolgens dat u beter het land kon verlaten en regelde uw reis. Op 2 maart 2013 vertrok u met de wagen vanuit Khasavyurt naar België waar u aankwam op 7 maart 2013. U vroeg op dezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw rijbewijs en twee convocaties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de ordediensten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. U werd twee keer vastgehouden en mishandeld door de ordediensten. U vreest om door hen gedood te worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/09/2013, p. 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14). Daarnaast vreest u om in geval van terugkeer ook problemen te krijgen met de rebellen die u onder druk zetten om hen te helpen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/01/2014, p. 2).

Er dient echter op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u meerdere onaannemelijk vage verklaringen aflegde aangaande uw opeenvolgende detenties.

Zo verklaarde u met betrekking tot uw eerste detentie niet te weten door welke diensten u precies werd meegenomen noch op wat voor plaats u ergens werd vastgehouden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/09/2013, p. 8, 9), terwijl u toch stelde dat u later vernomen heeft dat uw oom I. (...) tegen betaling van een bepaalde geldsom uw vrijlating geregeld heeft. U verklaarde echter in het geheel niet te weten op welke manier uw oom u heeft teruggevonden en evenmin tot welke personen of diensten hij zich gewend heeft om uw vrijlating te verkrijgen. U kon evenmin zeggen of er nog andere voorwaarden en/of afspraken verbonden waren aan uw vrijlating (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/01/2014, p. 5). Wat betreft uw tweede detentie kon u evenmin zeggen door welke diensten u precies werd meegenomen noch op wat voor plaats u ergens werd vastgehouden, terwijl uit uw verklaringen toch gebleken is dat uw familie al voor uw ontsnapping contact had met M. (...) of M'. (...), het familielid van uw grootvader die bij de ordediensten zou werken

(zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/01/2014, p. 8), waaruit dan afgeleid kan worden dat uw familie toch over meer informatie aangaande de omstandigheden van uw detentie beschikte. Aangaande uw eerste detentie beweerde u echter dat uw oom u niets gezegd heeft en dat u hem ook geen vragen hierover gesteld heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/09/2013, p. 10). U verklaarde verder dat uw gezondheid na uw beide detenties erg slecht was ten gevolge van de ondergane mishandelingen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/09/2013, p. 10 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/01/2014, p. 9). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de precaire situatie waarin men zich na een detentie bevindt, mag in uw situatie (u wist en weet helemaal niets omtrent de concrete omstandigheden en voorwaarden voor uw detenties en vrijlatingen - uw oom was betrokken en wist hierdoor een aantal belangwekkende zaken), kan redelijkerwijs verwacht worden dat u zich achteraf ingelicht zou hebben. U heeft echter geen enkele vraag gesteld.

Wat betreft uw tweede detentie kan nog worden opgemerkt dat u wel erg vage verklaringen aflegde aangaande de plaats waar u werd vastgehouden. Zo kon u in het geheel geen concrete informatie geven aangaande het gebouw noch in wat voor omgeving het ergens was, terwijl u toch verklaarde samen met M. (...) of M'. (...) zelf naar buiten gestapt te zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/01/2014, p. 7, 9). U stelde weliswaar dat u zich toen erg slecht voelde en moeilijk kon stappen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/01/2014, p. 9), wat geen afdoende uitleg biedt voor dergelijke vage verklaringen. Gezien het een ingrijpende en bepalende ervaring in uw leven betreft, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u hierover toch meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

Bovendien kan in verband met uw verklaringen dat u door rebellen in het openbaar werd aangesproken en vervolgens onder druk werd gezet om hen te helpen, wat het begin was van uw problemen met de ordediensten omwille waarvan u besloten hebt om het land te verlaten, worden opgemerkt dat deze verklaringen op zich al weinig aannemelijk te noemen zijn. U stelde namelijk dat noch u noch iemand anders van uw familie ooit betrokken geweest is bij rebellenactiviteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/09/2013, p. 7). Behalve dat de rebellen u misschien vaak terug zagen komen van de boerderij van uw tante en u in het oog gehouden hadden, kon u verder ook niet aangeven waarom ze u dan specifiek hadden uitgekozen. U stelde ook geen weet te hebben over gelijkaardige incidenten in uw dorp of in de nabije omgeving (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/01/2014, p. 3, 14, 15). Bijgevolg is het dan ook weinig geloofwaardig te noemen dat rebellen enkel opdat u hen zou voorzien van voedsel dergelijke grote risico's zouden nemen. Door zomaar in het openbaar iemand willekeurig (of alleszins onbekend) aan te spreken en eisen te stellen, bestond er immers een reëel risico voor de persoon/rebellen in kwestie om te worden verklikt en aangegeven aan de autoriteiten.

Verder dient te worden vastgesteld dat u ook na uw vertrek uit uw land van herkomst geen enkele poging ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsproblemen. Zo bleek u tijdens uw opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal niet over enige concrete informatie te beschikken aangaande het verdere verloop van uw problemen. U stelde weliswaar dat uw oom u had aangeraden om uw familie niet te contacteren. U beweerde ook dat de telefoonlijnen afgeluisterd worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/09/2013, p. 2, 15, 16 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/01/2014, p. 2, 14). Deze uitleg is evenwel niet afdoende. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. In uw geval des te meer gezien uit uw verklaringen gebleken is dat u uw land in voor u erg onduidelijke omstandigheden verlaten hebt. Zo wist u op het moment van uw vertrek niet eens door welke diensten u precies gezocht werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/09/2013, p. 15). U kon ook weinig informatie geven over de inhoud van de convocaties die uw oom u overhandigde bij uw vertrek (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/09/2013, p. 4, 5). Voorts beschikte u evenmin over enige informatie aangaande de actuele situatie van uw familie, terwijl u verklaarde dat uw familie vóór uw vertrek erg vaak bezoek kreeg van de ordediensten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 29/01/2014, p. 10), waardoor redelijkerwijs verwacht kan worden dat u gezien het uw familie betreft en gezien de ernst van de feiten zich toch over hun veiligheidssituatie zou willen informeren. Bovendien zijn er behalve de telefoon nog diverse andere communicatiemiddelen voorhanden en hebt u nagelaten om zo niet rechtstreeks van uw familie maar eventueel via derden enige informatie trachten te verkrijgen. Uw nalatige handelingen wijzen bijgevolg op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging verder.

Uit het door u voorgelegde rijbewijs blijkt dat het werd uitgereikt op 19 november 2012, met name in een periode dat u, zo niet officieel, dan toch wel intensief gezocht werd door de autoriteiten. U verklaarde weliswaar dat u zich niet zelf tot de bevoegde instanties gewend hebt, maar dat uw oom het rijbewijs in uw plaats is gaan afhalen. U beweerde dat een neef van uw oom op deze dienst werkte,

maar u kon verder niet uitleggen op welke manier uw oom het rijbewijs dan precies bekomen heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/09/2013, p. 11). Bovendien hebt u op die manier hoe dan ook het risico genomen om onder de aandacht van de autoriteiten te komen. Dergelijke gedragingen doen verder afbreuk de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsvrees vanwege de autoriteiten.

Tenslotte kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw illegale binnenkomst in de Europese Unie. U verklaarde dat u als passagier met de wagen vanuit Khasavyurt naar België gereden bent. U wist niet via welke landen en/of plaatsen u gereden bent. U kon niet zeggen via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. U stelde dat de wagen voor een controle onderweg ergens moest stoppen voor en enkel de chauffeur documenten toonde. U wist echter niet welke documenten er voor u gebruikt werden. U verklaarde ook dat de chauffeur met u geen afspraken gemaakt heeft wat u moest zeggen of doen in het geval er een individuele identiteitscontrole zou gebeuren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/09/2013, p. 3). Dergelijke verklaringen aangaande uw binnenkomst in de Europese Unie zijn echter niet geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over de reisdocumenten die voor u gebruikt werden en dat er aangaande mogelijke controles geen afspraken gemaakt werden met de chauffeur. De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat u uw intern paspoort niet voorlegde.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw rijbewijs waarnaar hoger reeds werd verwezen bevat verder louter persoonlijke identiteitsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Met betrekking tot de convocaties waarnaar eveneens al werd verwezen in bovenstaande argumentatie, kan nog worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan dergelijke documenten te ontleen, ze dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien kan worden opgemerkt dat ofschoon u verklaarde deze documenten meegenomen te hebben bij uw vertrek uit het land (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/09/2013, p. 4), u ze niet van bij het begin van uw asielaanvraag hebt voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch enige melding ervan gemaakt hebt. Uw uitleg dat u niet wist dat u deze documenten moest voorleggen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/09/2013, p. 4), is niet afdoende, aangezien uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat u er wel degelijk op gewezen werd om zo mogelijk documenten ter staving van de aangehaalde feiten voor te leggen. Bijgevolg kon redelijkerwijs verwacht worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken dan toch minstens melding zou maken van dergelijk essentiële bewijsstukken. Hierdoor wordt verder afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van deze convocaties.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het verbod van willekeur. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 3 en 5 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Ten slotte voert verzoekende partij in een vierde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 *juncto* 13 EVRM, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

De Raad oordeelt dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het vierde middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het "*fair play-beginsel*" merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werd geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het vierde middel is derhalve evenmin ontvankelijk.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. “4 en 49 en 52” van de vreemdelingenwet die “*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*” omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij meent dat de feiten zoals ze voorliggen, bepalend zijn om iemand als vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de gebeurlijke tegenstellingen en lacunes hoe dan ook niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Ook het feit dat zij een completer verhaal zou hebben verteld “*lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken*” betekent volgens verzoekende partij niet dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partij duidt er ten slotte nog op dat steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan haarzelf.

2.2.6.2. De Raad beaamt dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat de verschillende vage verklaringen met betrekking tot essentiële onderdelen – met name de beweerde detenties – van het door haar verkondigde asielrelaas, de onaannemelijkheid dat verzoekende partij door rebellen in het openbaar werd aangesproken en vervolgens onder druk werd gezet om hen te helpen, gezien het geenszins geloofwaardig is dat rebellen zomaar in het openbaar iemand willekeurig (of alleszins onbekend) – noch verzoekende partij, noch iemand anders van haar familie is ooit betrokken geweest bij rebellenactiviteiten en verzoekende partij kon evenmin aangeven waarom ze haar dan specifiek hadden uitgekozen – zouden aanspreken en eisen zouden stellen, gelet op het reëel risico voor de persoon/rebellen in kwestie om te worden verkleit en aangegeven aan de autoriteiten en de vaststelling dat verzoekende partij ook na haar vertrek uit haar land van herkomst geen enkele poging ondernomen heeft om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsproblemen, ertoe hebben geleid dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsproblemen die verzoekende partij persoonlijk zou hebben gekend in Tsjetsjenië, waardoor kan worden besloten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst. Aangezien voormelde bevindingen, zoals reeds gesteld, allen betrekking hebben op essentiële elementen van het weergegeven asielrelaas, zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partij tijdens haar verschillende gehoren op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd met behulp van een tolk. Dat de door verwerende partij ingeroepen elementen wel degelijk te wijten zijn aan verzoekende partij zelf, spreekt bijgevolg voor zich.

Betreffende het verweer dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen, merkt de Raad op dat desbetreffende opmerking *in casu* niet dienstig is, gezien de bestreden beslissing niet gebaseerd is op tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij, maar wel op de vaststelling dat verzoekende partij vage en onaannemelijke verklaringen aflegt aangaande essentiële onderdelen van haar asielrelaas en de vaststelling dat verzoekende partij na haar vertrek uit haar land van herkomst geen enkele poging ondernomen heeft om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsproblemen. Dit – overigens zeer algemeen – verweer kan derhalve niet door de Raad worden bijgetreden. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat het feit dat zij een completer verhaal zou hebben verteld “*lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken*” niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat er *in casu* geen sprake is van enige tegenstrijdigheden

tussen verklaringen die werden afgelegd tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en verklaringen die werden afgelegd tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal anderzijds, zodat voormelde opmerking eveneens als niet dienstig kan worden beschouwd.

2.2.7.1. Verzoekende partij betoogt dat er *in casu* door verwerende partij geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat zij zich ertoe heeft beperkt te verwijzen naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van onaannemelijk vage verklaringen, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige, verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens. Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om haar aanvraag zomaar op basis van eigen inzichten te weigeren.

Het is volgens verzoekende partij ook totaal niet correct dat verwerende partij, wanneer een asielzoeker zijn verhaal doet en hierbij tal van informatie verschaft, zomaar zonder enig onderzoek ter zake gaat oordelen net alsof deze informatie onaannemelijk vaag en niet relevant zou zijn, dit terwijl deze zaken gemakkelijk controleerbaar zijn. Door geen controle door te voeren, is er sprake van onbehoorlijk bestuur, aldus verzoekende partij.

Verzoekende partij wenst hierna nog aan te kaarten dat er bij verwerende partij, zeker voor wat betreft personen die afkomstig zijn uit Tsjetsjenië, een vast systeem bestaat om te stellen dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen, doch dat er geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij de betrokkene. Verzoekende partij wenst met de meeste klem tegen dergelijke werkwijze te protesteren.

Tot slot voert verzoekende partij nog aan dat de argumentatie van verwerende partij geenszins overtuigend is aangezien er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij ten eerste getraumatiseerd is door de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt en met het feit dat haar herinneringen met de jaren vervaagd zijn, waardoor zij niet meer alle details tot in de puntjes kan vertellen.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich geenszins heeft beperkt tot een stereotiepe argumentatie waarbij tal van eigen beweringen worden geuit die berusten op een eenzijdige, verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens. Verwerende partij heeft wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen onderzocht en zij heeft op omstandige wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar weergegeven problemen in haar land van herkomst. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er wel degelijk een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden – waarbij de Raad eveneens wenst te verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.18. – en dat er geenszins sprake is van beweringen die berusten op een verkeerde en eenzijdige interpretatie van gegevens. Verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift overigens niet om welke gegevens het zou gaan en wat de precieze impact zou zijn van deze zogenaamde eenzijdige interpretatie.

Aangaande de kritiek dat verwerende partij geen onderzoek zou hebben verricht naar de door verzoekende partij verschaft informatie, herhaalt de Raad dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf berust en dat die alle feiten en gegevens dient aan te brengen om aan te tonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. Bovendien wijst de Raad verzoekende partij erop dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De kritiek dat verwerende partij onderzoek had moeten verrichten naar de door verzoekende partij aangebrachte informatie, waarbij nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij ook hier niet verduidelijkt om wat het dan precies zou gaan, wordt dan ook onterecht aangevoerd.

Inzake de opmerking dat verzoekende partij met de meeste klem tegen de werkwijze van verwerende partij wenst te protesteren, duidt de Raad er nogmaals op dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangereikte feiten en elementen in aanmerking heeft genomen en dat zij op genoegzame wijze heeft gemotiveerd waarom haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Van de door verzoekende partij aangehaalde werkwijze is *in casu* geen sprake.

Waar verzoekende partij ten slotte nog opwerpt dat er geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij ten eerste getraumatiseerd is door de gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt, merkt de Raad op

dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat die coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt en dat die de feiten die de aanleiding hebben gevormd voor de vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Zoals reeds gesteld, is dit *in casu* niet het geval. Verder stelt de Raad vast dat uit de gehoorverslagen die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat verzoekende partij haar relaas op een uitgebreide manier uit de doeken heeft kunnen doen (administratief dossier, stukken 4 en 10). Uit niets blijkt dat zij hiertoe gehinderd was omwille van haar psychische toestand. Evenmin brengt verzoekende partij enig medisch attest bij waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Ook de uitleg dat haar herinneringen met de jaren vervaagd zijn, is allesbehalve van aard de vage verklaringen van verzoekende partij omtrent haar detenties te vergoelijken. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat dergelijke doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht.

2.2.8.1. Verzoekende partij blijft bij haar asielrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en zij wijst erop dat haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij zichzelf in de geschetste omstandigheden niet nog langer in gevaar heeft gebracht om de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen.

2.2.8.2. De Raad wijst er ten eerste op dat verzoekende partij in de bestreden beslissing niet wordt verweten bepaalde documenten niet te hebben bijgebracht. Verder wordt in de bestreden beslissing betreffende het bekomen van informatie gesteld dat van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij zich achteraf ingelicht zou hebben omtrent de concrete omstandigheden en voorwaarden voor haar detenties en vrijlatingen. Desbetreffend meent de Raad te kunnen volstaan met te verwijzen naar de uiteenzetting in punt 2.2.10.2., waar bevestigd wordt dat dit *in casu* wel degelijk van verzoekende partij verwacht kon worden.

2.2.9.1. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zagezegd in het nadeel van haar, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag. Zij meent dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Het is volgens verzoekende partij in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Tot slot vermeldt verzoekende partij nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit vermoed wordt, doch dient te worden bewezen.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij allerlei zaken opwerpt in haar beslissing die niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag en dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten, verwijst de Raad naar zijn in punt 2.2.7.2. gedane opmerking dat hij zich niet kan scharen achter het argument dat verwerende partij bepaalde gegevens foutief heeft geïnterpreteerd.

Verder stelt de Raad vast dat het verweer van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de aan haar gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten, geen concrete weerlegging inhoudt van de motieven van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens niet dat van verzoekende partij wordt vereist dat zij alles zou weten.

2.2.10.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij meerdere onaannemelijk vage verklaringen aflegde aangaande haar opeenvolgende detenties, bemerkt verzoekende partij dat er sprake is van drie detenties, één door de rebellen en twee door de overheidsdiensten. In de bestreden beslissing worden de verklaringen van verzoekende partij over de verschillende detenties door elkaar gehaald. Zo werd verzoekende partij tijdens haar tweede detentie nooit geholpen door M. of door M'. en is het pas bij haar derde detentie dat zij door deze persoon werd geholpen. De ingeroepen onaannemelijkheid is in grote mate te wijten aan het feit dat verwerende partij de feiten door elkaar haalt, aldus verzoekende partij.

Verder wijst verzoekende partij op de slechte medische toestand waarin zij verkeerde na de verschillende detenties, waardoor er van haar geenszins kon worden verwacht dat zij zelf zou onderzoeken wat er nu juist gebeurd was, temeer gezien haar familie haar zoveel als mogelijk wou sparen.

Wat betreft haar vage verklaringen omtrent de plaats van de detenties, stelt verzoekende partij dat zij hetgeen zij weet verteld heeft. De tweede detentie was in een soort kelder en de derde detenties was in een kleine ruimte/kamer. Het was telkens zeer donker en toen verzoekende partij vrijkwam, verkeerde zij telkens in een lamentabele toestand.

2.2.10.2. Vooreerst bemerkt de Raad dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de motivering over de onaannemelijk vage verklaringen van verzoekende partij aangaande haar opeenvolgende detenties, betrekking heeft op de twee detenties door de ordediensten, en niet op de ontvoering door de rebellen. Derhalve is het wel degelijk tijdens de tweede detentie (door de ordediensten) dat verzoekende partij geholpen zou zijn geweest door M. of M.' (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/01/2014, p. 7-8). De Raad stelt op basis van de gehoorverslagen in het administratief dossier vast dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent de twee detenties (door de ordediensten) correct in de bestreden beslissing worden weergegeven en dat uit niets blijkt dat verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij daaromtrent door elkaar zou hebben gehaald.

Waar verzoekende partij haar vage verklaringen wijt aan haar slechte medische toestand, stelt de Raad vast dat verzoekende partij deels de op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat haar verklaring dat haar gezondheid na haar beide detenties erg slecht was ten gevolge van de ondergane mishandelingen, niet als een aannemelijke uitleg kan worden aanvaard voor haar vage verklaringen aangaande deze detenties. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. Immers mag, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de precaire situatie waarin men zich na een detentie bevindt, in de situatie van verzoekende partij – zij wist en weet helemaal niets omtrent de concrete omstandigheden en voorwaarden voor haar detenties en vrijlatingen en haar oom was betrokken en wist hierdoor een aantal belangwekkende zaken – verwacht worden dat zij zich achteraf ingelicht zou hebben, hetgeen zij evenwel nagelaten heeft.

Verder wijst de Raad er nog op dat evenmin het louter herhalen van haar asielrelaas – en *in casu* haar vage verklaringen omtrent de plaatsen waar zij vastgehouden werd – van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.11.1. Waar verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij dat zij door rebellen in het openbaar werd aangesproken en vervolgens onder druk werd gezet om hen te helpen, wat het begin was van haar problemen met de ordediensten omwille waarvan zij besloten heeft om het land te verlaten, op zich al weinig aannemelijk acht, geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat het de rebellen blijkbaar was opgevallen dat verzoekende partij telkens van en naar de boerderij van haar tante trok en op een bepaald ogenblik hebben ze haar tegengehouden om hen te helpen met voedsel. Zij stelden verzoekende partij te kennen en als zij hen niet zou helpen, zouden zij haar familieleden iets aandoen. Daarom moest verzoekende partij hen dan ook helpen. Volgens verzoekende partij had het wellicht eenieder kunnen zijn, maar op dat ogenblik was het verzoekende partij die zij stelden te kennen, net als haar familieleden.

2.2.11.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande loutere herhaling van haar verklaringen omtrent de wijze waarop zij benaderd werd door de rebellen allesbehalve van aard is de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaring van verzoekende partij dat zij door rebellen in het openbaar werd aangesproken en vervolgens onder druk werd gezet om hen te helpen geenszins aannemelijk is daar het geenszins geloofwaardig is dat rebellen zomaar in het openbaar iemand willekeurig (of alleszins onbekend) zouden aanspreken en eisen zouden stellen, gelet op het reëel risico voor de persoon/rebellen in kwestie om te worden verklikt en aangegeven aan de autoriteiten, in een ander daglicht te stellen. Immers, het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze evenwel in gebreke blijft. Daarenboven wijst de Raad erop dat dit motief niet het enige motief is waarop de bestreden beslissing steunt, doch dat deze beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenvoeging van aparte motieven die elk op zich de bestreden beslissing dragen.

2.2.12.1. Inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij ook na haar vertrek uit haar land van herkomst geen enkele poging ondernomen heeft om meer informatie te bekomen over de

huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsproblemen, voert verzoekende partij aan dat de communicatie met haar familieleden niet altijd even gemakkelijk verloopt, daar de telefoonlijnen worden afgeluisterd. Wel stelden haar familieleden herhaaldelijk dat als zij zou terugkomen, zij onmiddellijk gedood zou worden en dat het er voor haar zeer gevaarlijk is.

2.2.12.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat het argument dat de telefoonlijnen zouden worden afgeluisterd geenszins volstaat ter verschoning van de vaststelling dat verzoekende partij niet over enige concrete informatie bleek te beschikken aangaande het verdere verloop van haar problemen. Immers zijn er behalve de telefoon nog diverse andere communicatiemiddelen voorhanden en kan verzoekende partij eventueel trachten informatie te verkrijgen via derden.

2.2.13.1. Aangaande de motivering in verband met de voorgehouden reisweg, legt verzoekende partij uit dat zij voor de eerste maal haar land van herkomst verlaten had en dat zij niet veel kunnen onthouden heeft van de reis. Verzoekende partij benadrukt dat zij de waarheid heeft verteld.

2.2.13.2. De Raad is evenwel van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg en de voor haar voorziene reisdocumenten en dat zij geen afspraken zou hebben gemaakt met de chauffeur over wat zij moest doen indien er een individuele identiteitscontrole zou gebeuren. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 18, deel 2), blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn van de wijze waarop zij kon reizen, van de reisdocumenten die voor haar bij deze reis zouden worden gebruikt en dat geen afspraken zouden zijn gemaakt met de chauffeur.

2.2.14. Waar verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling en zij in het bijzonder lijkt te willen benadrukken dat het gebrek aan nationale bescherming kan voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen en dat vervolging zowel door de overheid als door derden (waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden) kan geschieden, ziet de Raad niet in hoe deze korte theoretische uiteenzetting, die *in casu* niet van belang is, enig ander licht zou kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2.15. Daar waar verzoekende partij nog betoogt dat van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag, meent de Raad nogmaals te kunnen verwijzen naar de uiteenzetting onder punt 2.2.7.2. en punt 2.2.18..

2.2.16. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst er bovendien op dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt in dit verband dat er in Tsjetsjenië nog veel illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen en folteringen plaatsvinden, hetgeen verwerende partij ook stelt in haar beslissing. Zij verwijst in dit verband naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*. Het is volgens haar zo dat de gevechtshandelingen zijn toegenomen in omvang en in intensiteit, waarbij het volgens haar duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië niet veilig is en dit steeds minder. Ze merkt op dat de situatie aldaar ernstig en precair is en dat haar leven er ten zeerste in gevaar is. Verzoekende partij wijst er verder nog op dat in het verleden reeds door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen werd geoordeeld dat de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolging, dat van de overheid mag worden verwacht dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100% zeker van is dat er zich in hoofde van de asielzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland, dat er geen enkel afdoend onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, dat het duidelijk is dat verwerende partij zich niet zomaar exclusief kan beroepen op stereotiepe argumentatie en dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 februari 2009 heeft geoordeeld dat het betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging en dat het reeds voldoende is om een *“algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*. Verzoekende partij besluit nog het volgende: *“Door zomaar enerzijds te aanvaarden dat er sprake is in het thuisland van verzoekster van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zondermeer aan verzoeker de toekenning van de status van subsidiaire bescherming te weigeren, en dit enkel door te stellen dat er sprake is van “een beperkt aantal burgerslachtoffers” en verder te beweren dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig is omdat het te vaag zou zijn en verzoeker bepaalde zaken niet weet, is er manifest schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet”*. Verzoekende partij besluit dat zij heeft aangetoond dat de huidige situatie in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met onder meer ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico *“op bedreiging”* loopt.

Verzoekende partij verwijst naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, stelt dat de situatie er steeds minder veilig is, verwijst verder naar niet nader gespecificeerde *“jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie”* – daargelaten de overweging dat deze nog actueel zou zijn – en geeft te kennen dat zij niet akkoord kan gaan met de redenering van verwerende partij dat de situatie in Tsjetsjenië er geen is van willekeurig geweld omdat er slechts sprake is van een beperkt aantal burgerslachtoffers. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij middels de voormelde argumentatie niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“COI Focus: Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie”* van 24 juni 2013 (administratief dossier, stuk 18, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een *“reëel”* risico op ernstige schade als gevolg van *“willekeurig”* geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de nog aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië heden nog niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve concrete informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. De opmerking van verzoekende partij dat de gevechtshandelingen er zouden zijn toegenomen in omvang en intensiteit – wat op zich geen afbreuk

doet aan het gericht karakter van deze handelingen – betreft derhalve een blote bewering daar niet onderbouwd met enige concrete informatie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 11 september 2013 en 29 januari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Tsjetsjeens en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT